

Overweging op Handelingen 4, 32-35 en Evangelielezing: Johannes 20, 19-31 door Marianne Thie.

De eerste lezing uit Handelingen laat ons een beeld zien, hoe er geleefd werd in de eerste christelijke gemeenschappen. Het belang van broeder-, zusterschap in de gemeenschap, is van vitaal belang. Alles werd gedeeld en verdeeld. Men leefde er eendrachtig en in eenvoud samen. Het is een idealistisch beeld. Want laten we eerlijk zijn, delen is soms best moeilijk. Maar als je verder in het boek Handelingen leest, volgen er andere tijden en is het niet voor een ieder mogelijk - om aan dat alles delen - te blijven voldoen, er komen 'scheurtjes' in deze levensstijl, het 'duiveltje'/de verleiding komt al gauw om de hoek kijken.

Het Evangelie van vandaag laat iets fascinerends zien. De apostelen zitten bij elkaar, het is acht dagen na Pasen. Alleen Tomas ontbreekt. Ze zitten daar bij elkaar. Bang, verdrietig, ontredderd, verward, rouwend, dit achter dichte luiken en gesloten deuren, met de grote vraag: "Wat nu?". Waarschijnlijk kijken ze met elkaar terug op en spreken over wat er gebeurd is, herinneringen ophalend, elkaar troostend, moed in pratend. Wat herkenbaar is en wat wij ook doen en doormaken als er een geliefde mens uit ons midden is overleden. Alles voelt en is dan anders. En ineens is daar Jezus weer in hun midden. Hij laat hen een intens gevoel van echte vrede en onbeschrijfelijke vreugde ervaren. En ze krijgen een opdracht om in beweging te komen om op te staan uit deze verlamme situatie en op weg te gaan. Zijn boodschap uit te dragen en barmhartig te zijn.

Maar daarnaast is er ook het ongeloof, de vrucht van de afsluiting. Tomas gelooft het niet, als hij zich later weer bij hen voegt en hoort over deze gebeurtenis en verschijning van Jezus. Hij gelooft niet zomaar wat de andere zeggen. Dat heeft hem de titel "ongelovige Tomas" opgeleverd. En, hoe zouden wij zelf hebben gereageerd als wij in zijn schoenen hadden gestaan? Tomas wil Jezus eerst zelf gezien en aangeraakt hebben, eist bewijzen, voor hij het kan geloven. Acht dagen later maakt hij die ervaring ook mee, Jezus verschijnt weer aan allen en Tomas overwint dan zijn angsten en opent de deur die in hem nog gesloten was. En kan dan zeggen 'Mijn Heer en mijn God'. Het geloof is opnieuw in hem geboren, tot leven gekomen.

Ook wij worden vandaag gevraagd om onze angsten te overwinnen en onze deuren niet te sluiten. Om op te staan en in beweging te komen. Ook wij worden gevraagd Zijn Boodschap door te blijven geven. Ons hart te volgen, te kijken met de ogen van ons hart en vertrouwen te hebben. Het is een uitnodiging om onze gevoeligheid niet te verliezen om Hem te kunnen voelen in ons midden. Een geloofservaring die veel verder gaat dan tastbare bewijzen. Want in geloofszaken is de liefde veel sterker dan onze handen. Ook al zien we bepaalde dingen niet of ervaar je bepaalde dingen niet of pas later - zoals de Emmausgangers, wil het niet zeggen dat het er niet is.....

Sluit ik af met het volgende verhaal: Het doosje:

Er was eens een land waar allemaal gelukkige mensen woonden.
Ze waren beslist niet rijk maar ook niet echt arm.

Elk gezin had wel een klein doosje, dat op een speciale plaats bewaard werd. Dat doosje was een kostbaar bezit.
Als ze het moeilijk hadden, keken ze ernaar en dan konden ze er weer tegen.

Kinderen vroegen wel eens wat er in dat doosje zat, maar dan deden de grote mensen heel geheimzinnig, maar eigenlijk wisten ze dat zelf ook niet precies. Maar het was iets bijzonders, dat moest je geloven, zo hadden zij het geleerd van hun ouders en die weer van hun ouders.

Maar er kwam een dag dat één van de kinderen zijn nieuwsgierigheid niet meer kon bedwingen en hij maakte stiekem het doosje open.

Hij begon heel hard te lachen: het doosje was leeg. Had hij het niet gedacht! We worden bedonderd.

Als een lopend vuurtje ging het nieuws rond: het is een waardeloos doosje en helemaal leeg.

In meer gezinnen werd toen in het doosje gekeken en inderdaad: overal was het leeg.

Dat kwam hard aan: hoe was dat mogelijk? Ze waren er vaak helemaal kapot van, waren ze dan altijd voor de gek gehouden?

De meeste stopten het doosje ergens achter in een kast en keken er niet meer naar om.

Toch ging het toen niet beter met die mensen, integendeel, er kwam een grote leegte in hun leven. De eerste jaren deden ze driftig pogingen om die leegte met van alles te vullen: met kennis en wetenschap, luxe en rijkdom, liefde en seks, sport en spel, ontspanning en vakanties, maar steeds sneller en vaker be kroop hen de eenzaamheid, de leegte, waar ze geen raad mee wisten.

En als ze voor dingen kwamen te staan die een beetje moeilijk waren, hadden ze niks om zich aan vast te houden. Ze gingen zich steeds ongelukkiger voelen.

Ten einde raad gingen die mensen naar een wijze man en ze vertelden hem hoe leeg en ongelukkig ze zich voelden. En dat ze niet meer wisten wat ze door moesten geven aan hun kinderen. Dat doosje van vroeger, daar waren ze mee bedonderd, dat was leeg.

De wijze man zei: 'Wisten jullie dan niet dat het doosje leeg was? Dat doosje, dat ben jezelf. Alleen als je van binnen als een leeg doosje bent, kun je openstaan voor het wondermooie dat van buitenaf op je afkomt, kun je vervuld worden van het goede dat anderen met je delen.

Als je al vol zit met allerlei bijkomstigheden, heb je ook geen ruimte meer voor wat werkelijk gelukkig maakt." Toen zochten de ouders hun doosje weer op en gaven het met veel zorg door aan hun kinderen. Amen